

F. t. l. om miljøbeskyttelse.

ringen af allerede eksisterende virksomheder, jfr. § 61.

Allerede efter de i dag gældende materielle regler, navnlig sundhedsvedtægterne, påhviler det den ansvarlige for en virksomhed at tilrettelægge dennes drift således, at den ikke medfører sundhedsfare, væsentlige ulemper for de omboende, forurening af grundvandet og lignende. I overensstemmelse med formålsbestemmelsen i § 1 foreskrives det nu med virkning for såvel eksisterende som nye virksomheder, at driften skal tilrettelægges på en sådan måde, at den i mindst muligt omfang giver anledning til forurening.

Bestemmelsen i stk. 3 havde efter forslag I følgende ordlyd: „Den der udøver virksomhed som nævnt i § 2 skal tilrettelægge virksomhedens drift på en sådan måde, at den i mindst muligt omfang giver anledning til forurening. Han skal træffe de ud fra en teknisk bedømmelse mulige foranstaltninger til forebyggelse og imødegåelse af forurening“.

Ved den nu foreslåede formulering har man søgt at tilgodese de hensyn, som er nævnt i forbindelse med forslaget § 1, stk. 3, jfr. herved formuleringen „de til forebyggelse og imødegåelse af forurening nødvendige foranstaltninger.“

Det har imidlertid ikke ved den ændrede formulering af bestemmelsen været hensigten at ændre grundprincippet om, at den, der forurener, selv må afholde de udgifter, der er forbundet med at begrænse, eventuelt eliminere, forureningen.

Det bemærkes, at bestemmelsen i § 3 ikke alene omfatter virksomhed, der er knyttet til anlæg på en bestemt fast ejendom, men al aktivitetsforøgelse, som vil kunne medføre forurening, jfr. § 1, stk. 2, og § 2. Bestemmelsen indebærer en anvisning til i princippet alle om ved aktivitetsudfoldelse i størst muligt omfang selv — og uden at anvisning fra myndighedernes side er nødvendig — at tage miljøbeskyttelsesmæssige hensyn. Ansvar for miljøbeskyttelsen søges på denne måde i en vis forstand placeret hos alle samfundets medlemmer.

*Til kapitel 2.**Til § 4.*

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til § 4 i forslag I.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger, findes grundlaget for sundhedskommissionernes og embedslægerens virksomhed i dag overvejende i de gældende sundhedsvedtægter. Disse vedtægter, der i et vist omfang udviser forskelle fra kommune til kommune, indeholder en række bestemmelser, der tilsigter at beskytte mennesker imod en række for-

hold, der bl. a. er karakteriseret ved udtryk som „sundhedsfare“, „andre væsentlige ulemper“ eller „sanitære ulemper“.

Nogle af disse bestemmelser giver eksakte forskrifter for sådanne indretninger, som erfaringsmæssigt har givet anledning til ulemper eller uhygiejniske forhold. Andre bestemmelser, specielt normal-sundhedsvedtægtens § 30 i relation til næringsbrug og visse bestemmelser om bl. a. gener fra dyrehold, forbeholder mere generelt sundhedskommissionen en ret til indskriden.

Man kan således groft taget skelne mellem på den ene side regler som hjemler sundhedskommissionernes adgang til indgreb, såfremt der konstateres ulemper for omgivelserne, specielt ulemper hidrørende fra næringsbrug, men også fra visse andre aktiviteter, og på den anden side hygiejnisk begrundede regler af overvejende forebyggende karakter. Sidstnævnte regler har først og fremmest til hensigt at sikre en nedre grænse for den hygiejniske standard i almindelighed, f. eks. visse bestemmelser om dyrehold, stalde, møddinger, omstørfænde dyr, vandforsyning, spildevand, begravelsesvæsen og skadedyr.

Andre bestemmelser i sundhedsvedtægterne vedrører en række indbyrdes forskellige forhold, såsom levnedsmiddelkontrol, tilsyn med hotel- og restaurationslokaler, visse socialmedicinske opgaver — omfattende tilsyn med pleje-, behandlings- og daginstitutioner, hygiejnen på klinikker og saloner, f. eks. frisørsaloner, hygiejnen på andre steder, hvor et større antal mennesker samles, f. eks. campingpladser, svømmebassiner, varmtvandsbadeanstalter og badestrande samt bortskaffelse og destruktion af affald af forskellig art.

Den omstændighed, at sundhedsvedtægtsbestemmelserne i de enkelte kommuner ofte er forskellige har gennem længere tid givet anledning til kritik, idet det for borgerne er vanskeligt at forstå, at et forhold er forbudt i en kommune, medens det er tilladt i en anden — måske nærliggende kommune. Medens sådanne forhold tidligere har kunnet forsvares, er det en naturlig følge af udviklingen i samfundsstrukturen og gennemførelsen af kommunalreformen, at der nu i videst muligt omfang må indføres ensartede, landsdækkende bestemmelser for de områder, der hidtil har været reguleret gennem indbyrdes afvigende lokale sundhedsvedtægter.

I overensstemmelse med hygiejnekommissionens forslag herom søges der ved nærværende bestemmelse tilvejebragt hjemmel for, at ministeren for forureningsbekæmpelse kan fastsætte landsdækkende regler til afløsning af de hidtidige sundhedsvedtægter. En generel regelfastsættelse vil — for-